

Köksüzlük duygusunun acısı

Daha başında, kurulduğu 1996 yılında "ben bu çocuk kitapları kabına sığmam" diyen bir yayınevi... On sekiz yılda ailelerin güvenini kazanarak evlerin demirbaşı olan ve bu yüzden kitapları baskı üstüne baskı yapan... Hem her baskı iki bin adet **Güneşiği Kitaplığı'nın** 2014 güz kataloğu: Çocuk Kitapları, Köprü Kitapları, Genç Kitaplar, İlk Kitaplar. 2011 yılında 15 adlı 31 yazarın birbirinden güzel yapıtlarından oluşan bir seçki. Bir de çok önemseydiğim ON8 dizini var. Dünya ve Türk Edebiyatı'nın önde gelen yazarlarından oluşan.

Güneşiği Kitaplığı'yla büyüüp serpielen bir kuşak oluştu. On sekiz yılda kendi okuyucusunu yarattı... Tanıdığım kadıyla editörlerinin, yazarlarının politik duruşu var. Fakat bu kesinlikle yayınladıkları kitaplara yansımıyor. Bir tek amaçları var: TOPLUMA DÜRÜST İNSANLAR KAZANDIRMAYA KATKIDA BULUNMAK. Bunu yaparken de EĞLENDİREREK YOL ALAN BİR YAYINEVİ. Akıl vermek, hocalık taslamak yok.

Komşu ülkelerle kardeş kardeş yaşayıp giderken; çıkarıcı ve kötü niyetli siyasetçiler yüzünden onlarla düşman olmaya zorlanıyoruz. Kürt sorununu çözeceğim derken kördüğüm yapan iktidar kendini düşünmekten halkı düşünmüyor. Arada ezilen, duyguları incinen, öfkeden kuduran ve geleceğinin karanlık olduğunu sezen gençler var... Kitabın sağaltıcı gücüne inanan bazı aile büyükleri çocuklarını hastaneye bırakır gibi kitabın koynuna bırakıyor. **Güneşiği Kitaplığı** da böylesi bir hastane işte.

Eğlenceli - İşıltılı - Güneşiği kitaplığı

Bu hastanenin doktorların biridir **Müge İplikçi**. Öküz Dergisi'nden sonra, ilgiyle, beğenerek izlediğim bir değerdir. Köşe yazıları, romanlar, öyküler... Kendisini kadın haklarına adanmışlığını, daha doğrusu her türlü haksızlığa karşı çıkışını hep alkışlamışım. Çocuk kitaplarındaki sıcak diliyle onların nabzını tutmasını bilir. "Uçan Salı", "Acayip Bir Deniz Yolcuğu"ndan sonra şimdi de "**Kömür Karası Çocuk**".

Allah kimseyi göçmen yapmasın. Otuz yılı aşkındır dünyanın en güvenilir, saygın bir ülkesinde, aklım geldiğim yerde, kendimi köksüz biri gibi hissederek yaşıyorum. İşte bu yakıcı konuyu işliyor **Müge İplikçi**: GÖÇMENLİK. Afrika'nın güneşli ülkelerinden biri olan Mali'den bir aile, baskıcı yönetimden, geçim zorluğundan bıkararak, kapağı Fransa'ya atmak için, ana oğul önce İstanbul'a geliyor. Hoop göçmenlerin tıktırıldığı bir eve. Onlardan bir ay önce yola çıkan baba ortalıkta yok. Çünkü kodeste. Adana'da geçen çocukluğumda kentimizde birkaç zenci aile vardı. Onlar halk için kutsal sayılırdı. Arap gören biri "bugün şansım iyi gidecek" derdi. Mali'li aile kara derili oldukları için dışlanıyor.

"Gerçekten de iyi bir müzisyen Salif'in babası. Etrafındakiler hep böyle söylüyor. İyi müzisyen Koca Reis.

Müge İplikçi

Salif'in adı da, boş yere Salif değil zaten. Ünlü besteci Salif Ketia'nın Salif'i o. Koca reis onun için "efsane" der. Efsane Salif. Sonra Keita'nın "Papa" albümünü koyar, o çalarken bizim Salif'i alır, tepesinde döndürür. Salif o zaman kıvr kıvr kahkahalar atar, saçları gibi. Pırl pırl çiğliklerle havada uçar, gözlerindeki ışıklar gibi. "Şu dilin güzelliğine bakın. Okurken insanın içi işiyor. Empati kurmasını çok iyi biliyor **Müge İplikçi**. Kahramanlarıyla özdeşleşerek onların iç dünyası, ağızıyla yazıyor. Bir de oğluna ıslık yarışını öğretendir Koca Reis.

Pencereden sokağı seyreden Salif, kuru yaprakların hisirtisine karışan müziği duyunca bunu babasından beklediği işaret olarak yorumlayıp sokağa çıkar, müziğin geldiği yere ulaşır. Babasının orada olmadığını görünce, o düşün diye sokağı inletin ıslığını çalmaya başlar. Okullar arası müzik yarışmasına katılmak için çalışan küçük orkestranın sesini bastırır ıslığı. Müzik hocası bu kara boncuğun haddini bildirmek için sokağa fırlar, fakat ondan önce kötü adam, göçmenlerin peşinde olan Korkuluk Ziya çocuğun boynuna sarılıvermiştir... Bundan sonra müzik öğretmeni Salfi'yi hem koruması altına, hem de küçük orkestrasına davulcu olarak alır.

Kitap sonuna dek bir polisiye roman sürükleyiciliğinde örgüleniyor. Bu yüzden bir solukta okudum. Göçmen polisi tarafından yakalanıp, ülkesi Mali'ye gönderilmek için geçici tutukevinde bekletilen anneyi kurtarmaya çalışan, müzik öğretmeniyle nişanlısı... Kötü adamlarla iyi adamların boğuşmasını kim kazanacak? Küçük orkestra okullar arası yarışmada hangi dereceyi alacak? Salfi'yle annesi Fransa'ya gidebilecek mi? Koca Resi'e kavuşabilecekler mi? Benden bütün bunları açık açık yazmamı bek-

lemeyin. Alın kitabı okuyun. Youtube'den Salfi Keita dinleyip bir müzik deryasını keşfedin.

"İnsanın ana dili gibi var mıydı hem? Böyle derdi Koca Resi.

Ancak bir seferinde şunu da söylemişti Salfi'e: "Fransa yeni yurdumuz olduğunda, Fransızca'yı anadilin kadar iyi konuşmalısın Salif." Nedenini de şöyle açıklamıştı: "Yoksa seni hep ikinci sınıf vatandaş sayarlar."

Göçmenlerin kattıkları

Yabancıları ikinci sınıf vatandaş görmek adamına göre değişiyor Koca Reis. Avustralya'da göçmen yasa tarafından korunur. VOG (yabancı) demek suçtur. Bazı möööö kafalılar onlara ikinci sınıf muamelesi yaparak kendilerinin birinci sınıflığa yükseleceğini sanır! Bazı Avustralyalı'nın da böylesi geri zekalılara ders verdiğine tanık oldum. Emdiği süte, kafa yapısına bağlı anlayacağın. Göçmenleri hor görenler "**Kömür Karası Çocuk**"ta dersini alıyor. **Müge İplikçi** romanıyla o kafaları tokmaktıyor.

Bana göre gittikleri ülkeyi kalkındırır göçmenler. Her göçmen kendi yemeğini kabul ettirmeye çalışır. Yeni yeni iş yerleri açılır. Festivallerde yemek sergilerini dolaşmaya bayılırım. Değişik tatlar ve baharatlar... Böylece yemek kültürü gelişir... Ekonomi onlar yüzünden zenginleşir... Avrupa'lı göçmenler buraya Avrupa kültürünü de getirdi. Bir zamanlar saat beşten sonra gidilecek yer bulamayanlar şimdi sabaha dek açık eğlence yerlerine kavuştu. Saymakla bitmez göçmenin gittiği ülkeye yararı. Bütün bunlar yaşanırken geldiği yeri asla unutamaz göçmen. Çocukluğunun geçtiği yerleri özler durur.

Kömür Karası Çocuk'u okurken Huban Korman'ın enfes resimlerine dalıp gittim. Yani kitaba acımasam resimleri kesip duvarıma asabilirdim. Eline sağlık Huban Korman. Bir çocuk romanı olarak sunulan **Kömür Karası Çocuk**, büyüklerin de kitabı. Elimden bırakamadım. Dalıp gittiğim için ocaktaki tencerenin dibi tuttu. **Müge İplikçi** şiirli diliyle hem duygularımı cimcikleyip durdu hem de tenceremi çöpe attırdı. (Sydney 2014)

Kömür Karası Çocuk

Müge İplikçi
Güneşiği Kitaplığı
108 s.

Allah kimseyi göçmen yapmasın. Otuz yılı aşkındır dünyanın en güvenilir, saygın bir ülkesinde, aklım geldiğim yerde, kendimi köksüz biri gibi hissederek yaşıyorum. İşte bu yakıcı konuyu işliyor **Müge İplikçi**: Göçmenlik. Afrika ülkelerinden biri olan Mali'den bir aile, baskıcı yönetimden, geçim zorluğundan bıkararak, kapağı Fransa'ya atmak için, ana oğul önce İstanbul'a geliyor. Hoop göçmenlerin tıktırıldığı bir eve. Onlardan bir ay önce yola çıkan baba ortalıkta yok. Çünkü kodeste. Adana'da geçen çocukluğumda kentimizde birkaç zenci aile vardı. Onlar halk için kutsal sayılırdı.